

for hvem det er overmaade vigtigt at have Kundskab i Forstvæsenet, og at der, hvis Forstvidenskabens doceres paa Landbohøjskolen, vil være en heel Deel, der vil høste Nytte deraf og have rundeligt Brug derfor. Det er ganske almindeligt, at Landvæsenselever høre et eller flere Kurser i Veterinærvidenskabens for derved at erholde et nøiere Kendskab til Hundsdyrene, uden at de dog tænke paa, enten at ville ned sætte sig som Dyrlæger, eller endog blot at ville undvære en Dyrlæges Hjælp, naar der blandt deres Gaards Besætning udbryder Sygdom; og det er ganske vist, at det paa samme Maade vil være af megen Interesse for Landvæsenselever, naar der gives dem Leilighed til ved samme Skole at faae en mere eller mindre dybtgaaende Indsigt i Forstvidenskabernes, uden dog at behøve at gennemgaae det hele Kursus, som det er nødvendigt at gennemgaae for den, der skal være Forstmand. Hovedsagen er imidlertid den, som Minoritetens Ordfører har fremhævet, at det er aldeles urigtigt at ødsle med Kræfterne, at holde de selsomme Forelæsninger for forskjellige mindre Kredse, og at man med større Udbytte og med større Besparelse af Tid og Kræfter kan opnaae det, man tilsigter, ved at samle de gode Kræfter paa eet Sted, og jeg skal udtale, at hvad der for mig er det meest Tiltalende ved denne Idee, der iøvrigt ikke er udgaaet fra mig, er ganske vist netop det, at de gode Kræfter, der ere tilstede paa Landbohøjskolen og stadig forgydes, ville komme til at stifte langt større Nytte, idet de ville samle et langt større Antal Tilhørere, saa at altsaa flere ville høste Frugten deraf.

Det er i al Simpelt og Korthed de Grunde, hvorfor jeg troer, at det er saavel i Forstvidenskabens som i Landbohøjskolens Interesse, at disse Forhold ordnes paa denne i sig selv simple og naturlige Maade. — Det er fuldkommen rigtigt, som den ærede Ordfører for Minoriteten har anført, at der fra den allerførste Tid af har været tænkt paa at forene disse forskjellige Fag, hvorom her er Tale. Naar en Indenrigsminister tidligere har svaret — og at det har fundet Anklang paa Rigsdagen, vise jo selve de af den ærede Ordfører anførte Citater — at det ikke gik an, saa maa jeg for det Første bemærke, at jeg er Inden-

rigsminister med samme Føie som den tidligere Indenrigsminister, og at mit Ord har den samme Udførelse til at lægges Vægt paa som hiins — jeg anerkjender ingen patronus in orco — og jeg skal dertil føie, at det er ganske klart, at hans Svar var motiveret derved, at den daværende Finansminister ikke var særdeles tilbøielig til at gaae ind derpaa, og jeg gjetter mig vist heller ikke vilde ved at antage, at det var, fordi han mødte Modstand hos sine Forstmænd. Hvad jeg har sagt om den nuværende Indenrigsminister, maa jeg ogsaa vindicere den nuværende Finansminister, der er rette Vedkommende til at besvare Spørgsmaalet, og jeg skal tillige erindre om, at hvis her er Skyld hos Nogen af os, saa have vi mange Medskyldige; thi der har været flere Indenrigsministere, siden der blev nedsat Kommissioner til at drøfte denne Sag, og der er i alt Fald Intet, der kan frembringe Tvivl om, at nogen tidligere Indenrigsminister, hvis Sagen i hans Tid var bleven moden, vilde være kommen til samme Resultat som det, jeg er kommen til. Man har vel paaberaabt sig, at nogle Forstmænd skulde have erklæret sig derimod. Jeg skal i saa Henseende indskrænke mig til at svare, at da jeg ved Sagens første Behandling blev anmodet om at fæste disse Erklæringer tilstede, lovede jeg dette med den Fortrøstning, at jeg deri vilde finde min bedste Understøttelse; thi jeg kan, uden dermed at ville fornærme Nogen, udtale, at jeg ikke i lang Tid har læst Noget, der i den Grad synes at støtte sig til en eenfaldig Opfattelse, som disse Erklæringer, og Intet har mere end disse kunnet bestyrke mig i den Overbeviisning, at det paa ingen Maade er ønskeligt, at det er de særlige Fagmænd, der endelig komme til at afgjøre Spørgsmaalet, thi det ligger i den menneskelige Natur, at de gaae dertil, jeg vil ikke sige med Fordom, men med Forkjærlighed til det Løbte og med Forudsætninger, som kunne have særlig Interesse for dem, men som kun have en overordentlig ringe relativ Berettigelse for den endelige Afgjærelse. Der er ofte her paa Rigsdagen talt om Sagkyndige, og jeg troer, at man har feilet, naar man har villet vrage de faktiske Oplysninger, som de Sagkyndige ene ere istand til at tilvejebringe,